

at den Genhed i Befalingerne, som ved saadanne Leiligheder er høist nødvendig, kan opnaaes. Den Betryggelse, som udfordres for Borgerne til, at de ikke unødvendigt skulle blive stillede under Krigsbestyrelsens Befaling, ligesom vistnok deri, at Indstillingen derom ikke kan udgaae fra Andre end fra Justitsministeren. Der vil være en naturlig Tilbøielighed hos Justitsministeren til enhver Tid, til ikke at lade Overbefalingen gaae over i den militaere Overbestyrelses Hænder, undtagen naar Nødvendigheden er forhaanden, og, naar Nødvendigheden er der; og, naar Kongen maatte finde en saadan Nødvendighed tilstede efter Justitsministerens Indstilling, da troer jeg ikke, at man ved en Lovbestemmelse skulde lægge nogen Forhindring iveien derfor. Det er iøvrigt en Materie, et Gmne, som overhovedet er noget vanskeligt at discutere; det er af de Tilfælde, som man maa haabe aldrig ville indtræffe, og som der er meget liden Sandsynlighed for nogenstunde skulle indtræffe. Men for det mulige eller dog altid tænkelige Tilfælde, at saadanne Omstændigheder kunne indtræde, hvor det ansaaes ønskeligt, at Overbefalingen baade over det egentlige Militair og Borgervæbningen kunde forenes, synes det mig dog ikke, at Lovgivningen skulde lægge nogen Hindring iveien derfor. En saadan Hindring laa der ikke i dette Lovudkast, og, uagtet jeg kunde ansee det ønskeligt, at det blev udtalt noget tydeligere, saaledes som det er skeet ved Udvalgets Redaction, finder jeg dog ikke, at det i saa Henseende vil være aldeles nødvendigt at gaae over til Udvalgets Redaction, dersom denne i andre Henseender fandtes betænkelig.

Det er endnu kun med Hensyn til de to Ord, nemlig „Hærbefalingen“, i Henseende til hvilket jeg rigtignok ikke troer, at det ærede Udvalg har truffet det allerheldigste, idet Krigsministerens Overbefaling dog vistnok er den rette Modsetning til Justitsministerens Overbefaling, og ligeledes med Hensyn til det andet Ord „Udenværker“, hvor det vel kan være tvivlsomt, om det ærede Udvalg har været heldigt i at træffe den Mening, det selv har tilfattet, idet efter de Oplysninger, som min høitærede Collega har meddeelt, Ordet „Udenværker“ neppe vil kunne forståes i det Om-

fang, som det ærede Udvalg har tænkt sig. Men disse to Betæneligheder finder jeg dog ikke at være af anden Betskaffenhed, end at de ved en Redactionsforandring til 3die Behandling ville kunne rettes; thi med Hensyn til Fortaaelsen, navnlig af hvad man vil tilfotte her at bestemme, synes mig alle de forskjellige Talere, som have yttret sig, aldeles at mødes. Det var da kun efter Conference, navnlig med Krigsministeren, eller dersom det ikke skulde findes, at de Utringer, som idag ere faldne, skulde være fuldkommen tilstrækkelige til ved Hjælp af dem at finde det rette Ord, det var altsaa, som sagt, først efter den fornødne Conference, at der kunde gjøres Forslag til Forandring i denne Redaction. Derimod vilde jeg finde, at det af Udvalget stillede Forslag vil være det, som meest fortjener anbefaling, og derfor kan jeg ikke andet end slutte mig dertil. Det er kun, for at ikke en Utring, som nylig er falden fra den ærede Landstingsmand fra Helsingør (Kirck), skal blive uimodsaagt, at jeg endnu skal tilføie den Bemærkning, at jeg ikke har støttet min Mening om, at Borgervæbningen skulde vedblive at henhøre under Justitsministeriets Ressort, paa den Bestemmelse, at Udskrivningsvæsenet er henlagt under dette Ministerium. Jeg har støttet den derpaa, at i den kongelige Rundgjørelse af 24de November 1848 om Ministeriernes Ordning ere de borgerlige militaere Corpser udtrykkeligt henlagte under Justitsministeriets Ressort, og at denne Bestemmelse er skeet, fordi adskillige andre Gjenstande, der staae i nær Forbindelse dermed, navnlig — som jeg nævnte — Udskrivningsvæsenet, Belfærdspolitiet, Brandvæsenet, ere underlagte Justitsministeriet, uagtet en fuldkommen principrigtig Fordeeling af Forretningerne maaskee vilde have ført til, at alle disse forskjellige Brancher rettest vilde være henlagte under Indenrigsministeriet, dersom ikke Indenrigsministeriet derved havde saaet altfor stort et Omfang. Nu at borttage en enkelt Gjenstand fra Justitsministeriet og lade det Øvrige, som staaer i Forbindelse dermed, vedblive at henhøre under dette, kan vistnok ikke ansees for hensigtsmæssigt, foruden at der, som jeg tidligere berørte, kunde opstaae andre Tvivl om Besøtelsen til